

управлявай. А ако искашъ, остани при мене, помагай ми и управлявай цѣлото царство. Азъ наследникъ нѣмамъ.

Следъ това той съ тѣженъ гласъ разправилъ, че преди деветнадесетъ години царицата умрѣла, като му оставила малко момиченце. Царьтъ се оженилъ повторно. Втората му жена довела своя щерка. Нея обичала, а заварената царкиня мразѣла. Еднажъ царьтъ отсѣствувалъ цѣлъ месецъ. Когато се върналъ, малката царкиня нѣмало. Казали, че се изгубила въ гората. Отъ тогава въ царството трѣгнало всичко назадъ . . .

— Какво не бихъ далъ, — рекълъ царьтъ, — да мога да намѣря дъщеря си.

До като издума това, презъ отворения прозорецъ припѣлзѣла голѣма пѣстра змия и се хвърлила въ огъня. Пламнали голѣми пламъци и изъ тѣхъ излѣзла прекрасна девойка, която се усмихнала на царя и Добри.

— Татко, дъщеря ти е жива, — казала тя. — Машеха ми ме заведе въ гората и тамъ ме превърна въ студена змия, че никой да не ме обича. Но една добра магесница ми предрече, ако се намѣри добъръ човѣкъ, който да ме стопли до сърдцето си, тогава ще се върна при тебе. Ето, този момъкъ ме спаси. Той спаси и народа и царството ти.

До като говорѣла царската дъщеря, царицата — машеха и лѣщеря ѝ, зачули гласа ѝ, втурнали се въ залата съ гнѣвъ и злоба. Тѣ се спуснали върху царската дъщеря, но Добри се изправилъ срещу тѣхъ, вдигналъ ржце и извикалъ:

— Ахъ, вие, кукумявки проклети!

До като се сѣти, че лоша дума не трѣбва да казва, кѣсно било вече. Машехата и дъщеря ѝ, превърнати на кукумявки, се разхвърчели и закрепѣли изъ палата, а после изхвъркнали изъ отворения прозорецъ и отлетѣли въ горитѣ.

Дърварьтъ Добри се оженилъ за царската дъщеря и стариятъ царъ прекаралъ до края живота си щастливъ.

Иванъ Василевъ

ПЪРВО АГЪНЦЕ

Като мъничка камбанка
малкото звънче звъни;
първо агънце нощеска
се роди.

Въ стаята на топло тича
и звъни, звъни, звъни
и разказва, че обича
малкитѣ деца и всички
пѣсни и игри.

— Ще ви дамъ прекрасни дрехи,
пѣе веселиятъ гласъ.

— Съ топло млѣко ще ви храня,
и презъ веселото лѣто

ще играя съ васъ.

По зеленитѣ ливади
има кждрави тревы.

Ще играемъ всички млади
и срѣдъ смѣхъ и изненади
пѣсенята ни ще звъни
като кошеръ съсъ пчели.

Първо агънце нощеска
се роди.

Върху неговата шия
малката камбанка бие
и звъни, звъни, звъни!

Овесянко